09/10/2019

“Όχι τα λόγια, αλλά τα έργα σώζουν”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου – (Περὶ προσευχῆς Α’ , ΕΠΕ 31, 180-196. PG 50.775-780)

Ἴσως ὅμως κάποιος ἀπὸ τοὺς πιὸ ῥάθυμους καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ δὲν θέλουν νὰ προσεύχωνται μὲ θέρμη καὶ ζῆλο, θὰ μποροῦσε νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ὁ Θεὸς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια , δηλαδή: «Δὲν θὰ εἰσέλθη στὴ βασιλεία ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἀποκαλεῖ Κύριε, Κύριε, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ ἐφαρμόζει τὸ θέλημα τοῦ Οὐράνιου Πατέρα μου» (Ματθ. 7,21).

Ἐὰν ὅμως ἐγὼ ἔκρινα σωστὸ ὅτι γιὰ τὴ σωτηρία μας θὰ ἦταν ἀρκετὴ μόνον ἡ προσευχή, εὔλογα θὰ μποροῦσε κάποιος νὰ χρησιμοποιήση τὰ παραπάνω λόγια• ἐπειδὴ ὅμως πιστεύω ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ κεφάλαιο τῶν ἀγαθῶν καὶ τὸ θεμέλιο καὶ ἡ ρίζα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, κανεὶς ἂς μὴ χρησιμοποιήση τὰ λόγια ἐκεῖνα ὡς πρόφασι τῆς ῥαθυμίας.

Διότι οὔτε ἡ σωφροσύνη μόνη της μπορεῖ νὰ σώση χωρὶς τὶς ἄλλες ἀρετές, οὔτε ἡ φροντίδα τῶν φτωχῶν, οὔτε ἡ καλωσύνη μόνη της, οὔτε κάτι ἄλλο ἀπὸ τὰ ἐξαίρετα, ἀλλὰ πρέπει ὅλα τὰ συνυπάρχουν στὶς ψυχές μας• ἡ προσευχὴ ὅμως ἀποτελεῖ τὴν ρίζα καὶ τὸ θεμέλιο ὅλων τῶν ἀρετῶν.

Καὶ ὅπως ἀκριβῶς τὰ κάτω μέρη τοῦ πλοίου καὶ τὰ θεμέλια τῆς οἰκίας πρέπει νὰ εἶναι ἰσχυρά, γιὰ νὰ συγκρατοῦν καὶ τὰ ὑπόλοιπα, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ οἱ προσευχὲς πρέπει νὰ εἶναι ἰσχυρὲς γιὰ νὰ συγκρατοῦν τὴ ζωή μας καὶ χωρὶς αὐτὲς τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ προκαλοῦν τὴ σωτηρία μας δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε.

Γι’ αὐτὸ καὶ συνέχεια ὁ Παῦλος μᾶς πιέζει καὶ μᾶς παρακινεῖ λέγοντας• «Νὰ ἐπιμένετε στὴ προσευχή, νὰ ἀγρυπνῆτε σ’ αὐτὴν καὶ νὰ ἐκφράζετε συγχρόνως μὲ αὐτὴν τὶς εὐχαριστίες σας στὸ Θεὸ» (Α΄ Θεσ. 5,17-18). Καὶ ἀλλοῦ πάλι λέγει• «Νὰ παρακαλῆτε μὲ κάθε προσευχὴ καὶ δέησι τὸν Κύριο νὰ σᾶς βοηθήση γιὰ νὰ ἀξιοποιῆστε αὐτὸν τὸν πνευματικὸ ὁπλισμό, προσευχόμενοι σὲ κάθε καιρὸ μὲ τὸν φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νὰ ἐπιμένετε πολὺ σ’ αὐτὸ τὸ ἔργο τῆς προσευχῆς• νὰ εἶσθε ἄγρυπνοι μὲ κάθε προσκαρτέρησι καὶ δέησι γιὰ ὅλους τούς πιστούς» (Ἐφ. 6,18).

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ πρῶτος τῶν Ἀποστόλων μᾶς προσκαλεῖ συνέχεια στὶς προσευχὲς μὲ πολλὲς θεϊκὲς φωνές.

Ἀφοῦ διδαχθήκαμε λοιπὸν αὐτὰ ἀπὸ ἐκεῖνον, πρέπει συνέχεια νὰ βαδίζουμε τὸν δρόμο τῆς ζωῆς μας μὲ προσευχὴ καὶ συνέχεια μὲ αὐτὴν νὰ δροσίζουμε τὴν σκέψι μας. Διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν προσευχὴ πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔχουν ἀνάγκη τὰ δένδρα ἀπὸ τὸ νερό.

Διότι οὔτε ἐκεῖνα μποροῦν νὰ καρποφορήσουν, ἂν δὲν πιοῦν νερὸ μὲ τὶς ρίζες τους, οὔτε ἐμεῖς θὰ μπορέσουμε νὰ προκόψουμε στὴν εὐσέβεια, ἂν δὲν ποτιζώμαστε συνέχεια μὲ τὶς προσευχές.

Γι’ αὐτὸ πρέπει καὶ ὅταν σηκωνώμαστε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, πρὶν ἀνατείλη ὁ ἥλιος, νὰ ἔχουμε προσευχηθῆ στὸ Θεό, καὶ ὅταν πρόκηται νὰ κοιμηθοῦμε• μᾶλλον κάθε ὥρα πρέπει νὰ κάμνουμε μία προσευχὴ στὸ Θεό, μοιράζοντας τὴν προσευχὴ μὲ τὸ χρόνο τῆς ἡμέρας• καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνα τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νύχτας νὰ τὸ ἀφιερώνουμε στὴν προσευχὴ καὶ νὰ λυγίζουμε τὰ γόνατα, προσηλωμένοι στὴν δέησι μὲ πολὺ φόβο καὶ μὲ τὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ νὰ θεωροῦμε τοὺς ἑαυτούς μας εὐτυχισμένους.

Πές μου, πῶς θὰ δῇς τὸν ἥλιο, ὅταν δὲν προσευχηθῇς σ’ Αὐτὸν ποῦ στέλνει στὰ μάτια σου τὸ γλυκύτατο φῶς;

Πῶς θὰ ἀπολαύσης τὸ φαγητὸ στὸ τραπέζι, ὅταν δὲν προσκυνὴς Αὐτὸν ποὺ ἔδωσε καὶ χορήγησε τόσα ἀγαθά;

Μὲ ποιὲς ἐλπίδες θὰ περάσης τὴν περίοδο τῆς νύχτας;

Ποιὰ ὄνειρα περιμένεις νὰ συναντήσης τὴν νύκτα, ἂν δὲν ὀχυρώσης τὸν ἑαυτό σου μὲ τὶς προσευχές, ἀλλὰ ἔρχεσαι στὸν ὕπνο ἀφύλακτος;

Θὰ εἶσαι ἀσήμαντος καὶ θὰ κυριεύεσαι εὔκολα ἀπὸ τοὺς πονηροὺς δαίμονες, ποὺ συνέχεια μᾶς περιτριγυρίζουν παρατηρώντας ποιὸν ἀπό μᾶς θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν γυμνὸ ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ νὰ τὸν ἁρπάξουν ἀμέσως. Καὶ ἄν μᾶς δοῦν νὰ εἴμαστε περιφραγμένοι καὶ προφυλαγμένοι μὲ τὶς προσευχές, ἀπομακρύνονται ἀμέσως, ὅπως ἀπομακρύνονται οἱ λῃστὲς καὶ οἱ κακοῦργοι ὅταν βλέπουν κρεμασμένο τὸ ξίφος μπροστὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ στρατιώτη.

Ἂν λοιπὸν κάποιος συμβῇ νὰ εἶναι γυμνὸς ἀπὸ τὴν προσευχή, αὐτὸς γίνεται ἀνάρπαστος ἀπὸ τοὺς δαίμονες καὶ ὠθεῖται στὶς ἁμαρτίες, στὶς συμφορές, στὶς δυστυχίες.

Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν πρέπει νὰ μᾶς φοβίζουν καὶ νὰ μᾶς κάνουν πάντοτε νὰ ὀχυρώνουμε τοὺς ἑαυτούς μας μὲ τὶς προσευχὲς καὶ μὲ τοὺς ὕμνους, γιὰ νὰ μᾶς ἐλεήση ὅλους ὁ Θεὸς καὶ νὰ μᾶς κάνη ἄξιους τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν...